

бостъ, мене ме обхвана нѣкакво умопомрачение и азъ дигнахъ ржка да заповѣдамъ отстѣпление... Но въ тоя мигъ стана нѣщо страшно. Нѣколко пушечни залпа проехтѣха въ лѣвитѣ позиции. Приближащитѣ се неприятелски колони се впуснаха на прѣдъ... Още нѣколко залпа ги накараха да се спратъ; слѣдъ това силно движение настана въ първитѣ редове, нѣкакво колебание, и тѣ спрѣха. Какво ставаше тамъ? Кой заповѣда да се открива огънь? Кой ни излага на нови безполезни и жестоки кланици? Спрете огъня! Отстѣпете въ боевъ порядкъ!... Но на тая ми заповѣдъ се отзоваха съ ревъ хиляди гърла и едно мѣтно ура се понесе къмъ раздвижилитѣ се неприятелски колони. Слѣдъ мигъ това ура бѣше подкрѣпено съ смъртоносния огънь на една батарея, която въ това врѣме успѣла да заеме височината. Нашитѣ части полетяха неудържимо на прѣдъ. Сѣкашъ нѣкаква тайна сила ги дигна и хвърли къмъ неприятелския огънь. Сражението бѣше ожесточено, и азъ съ очудване, самъ не вѣрвахъ читѣ си, гледахъ какъ прѣднитѣ ни колони лѣтятъ бѣсно, като ураганъ, и завземаха се подалечни и по-твърди позиции. Неприятельтъ вече отстѣпваше, сражението бѣ спечелено. Само въ лѣвия фронтъ, дѣто бѣ откритъ първомъ огънятъ, продължаваше да кипи ожесточена смъртъ. Нѣкаква нова надежда изпълваше гърдитѣ ми и раздухваше послѣдни облаци отъ страхъ. И литнахъ на прѣдъ. Но снолъ куршуми пропищѣ около ми и азъ клюмнахъ настрана.

Когато дойдохъ въ себе си, седѣхъ вече въ болницата, заобиколенъ отъ доктори и частъ отъ моитѣ офицери.

— Господинъ Полковникъ — чувахъ като въ